treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 459 | Barcelona, 13 de desembre de 1976 | Preu, 10 pessetes

La conferència de premsa del company Santiago Carrillo, secretari general del PCE, ha estat la principal notícia dels darrers dies a l'Estat espanyol. No és casual: l'activitat dels comunistes, la seva influència entre el poble i la personalitat de Carrillo colpeixen la vida política del país en uns moments de transició cap a la democràcia. Quarenta anys d'anticomunisme, i què? Els comunistes -el PCE, el PSUC...- tenim una autoritat cada cop més gran. El govern, que afirma la seva voluntat democràtica, pretén mantenir-nos en la il·legalitat, amb la qual cosa espera dividir l'oposició democràtica. Però això no és possible. Cap força democràtica responsable pensa que sigui possible la democràcia al nostre país sense la legalització dels comunistes. Es més, la legalització dels comunistes esdevé la pedra de toc de la democràcia, la frontera entre la llibertat i la tolerància discriminatòria del reformisme. La llibertat exigeix avui la legalització dels comunistes, el funcionament lliure de totes les forces polítiques sense exclusions. Sense els comunistes, els problemes del país no teren solució. Carrillo, en aparèixer públicament a Madrid, mostra la voluntat dels comunistes de contribuir, des de la legalitat, a la solució de la crisi -econòmica i política- que viu el país. I la ferma decisió d'aconseguir la llibertat. Que -ho repetim- és indivisible.

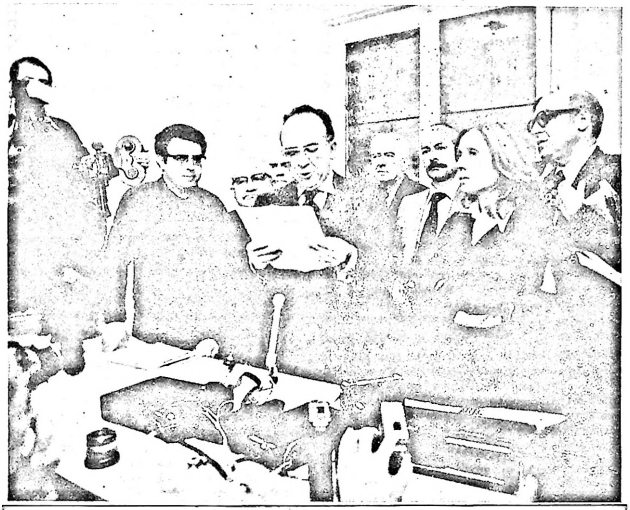

SANTIAGO CARRILLO, A MADRID, AMB ELS PERIODISTES

"LA LLIBERTAT ÉS INDIVISIBLE"

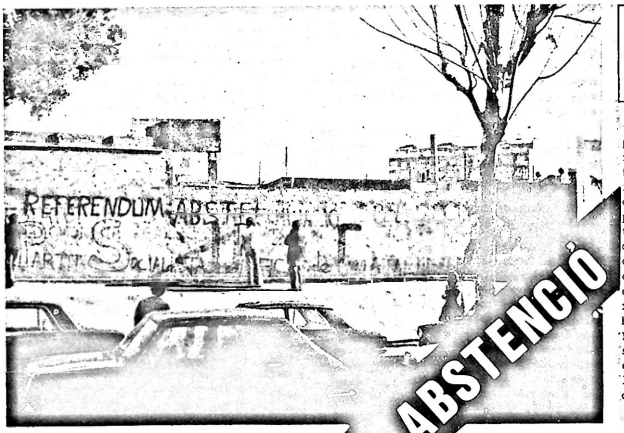

DECLARACIÓ PRELIMINAR DEL SECRETARI GENERAL DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

Com vostès saben, el Partit Comunista, igualment que la major part de l'oposició democràtica, davant del referèndum, preconitza l'abstenció. L'abstenció, en aquest cas, no significa pas inhibició; és una forma de participació ciutadana. Ara que demanen al poble que parli, tot estabornint-li les orelles i tancant-li la boca, és l'única manera de parlar, de dir que no hi estem d'acord. En aquest referèndum no són pas els panxacontents, els abúlics, els descompromesos els qui s'abstindran; aquei xos estan entre els qui votaran sí, com ho van fer el 66, per fugir d'embolics. Perquè molta gent, davant de les pressions que es fan, està convençuda que el fet de no votar els atraurà represàlies. Abona aquest temor la denúncia que ha fet un [illegible], segons el qual hom

(Passa a la pàgina següent)

LA RODA DE PREMSA DE SANTIAGO CARRILLO

(ve de la pàgina anterior)

amenaça funcionaris i jubilats amb descomptar-los l'u per cent dels seus ingressos, si s'abstenen.Es veritat que el govern no ho podrà fer,però, de moment, l'amenaça intimida i força a votar els qui temen veure encara més minvats els seus ingressos.

PER QUÈ ENS ABSTENIM?

Per què ens abstenim? Perquè la *reforma* no és pas la democràcia, ni la sobirania del poble. Ja ho diu un dels eslògans amb què ens aclapara la televisió: *Només es reforma allò que es vol conservar*. Pres al peu de la lletra: es reforma el franquisme,*per conservar-lo*.

A això, els demòcrates no podem pas dir *sí*. Tampoc no podem dir *no*, per tal de no confondre'ns amb la minoria ultra. D'altra banda, votar en blanc és inhibir-se. En conseqüència, l'única actitud demostrativa de la nostra voluntat democràtica és l'abstenció.

La immensa majoria, gairebé la totalitat dels espanyols emigrats, ja ho han fet així. No pas perquè s'inhibeixin, sinó perquè tenen més llibertat. I gaudeixen del privilegi de no suportar la televisió espanyola, que no és pas poca cosa.

Això mateix faria la majoria dels espanyols ací, si hi hagués llibertats. Però no n'hi ha. I aquest és, en el fons, tot el problema.

EL SEGRESTAMENT DEL SENYOR ORIOL

UNA ACTITUD IRRESPONSABLE

El senyor Oriol i Urquijo, president del Consejo de Estado, segrestat dissabte, no ha retornat encara a casa seva en el moment de tancar aquest número de "Treball". Sigui quin sigui el desenllaç d'aquest fet, que preocupa justament l'opinió pública, volem fer constar la nostra protesta i indignació. No és amb mesures irresponsables com s'avança cap a la democràcia,sinó amb la unitat de l'oposició i la lluita de les masses. Volem dir, a més a més, que cal la democràcia per evitar que aquests fets es produeixin, ja que només la democràcia crearà les condicions de la reconciliació entre els espanyols.

PER AFRONTAR LES CONSEQÜÈNCIES DE LA CRISI

CAL LEGALITZAR ELS COMUNISTES

Ja sé que, a cau d'orella, hom diu a l'oposició que el referèndum només és un tràmit, sense major significat, i que, un cop hagi passat, vindrà la democràcia i la veritable sobirania del poble, a través de les eleccions.

Però allò que val, allò que compromet, no és allò que diguin a cau d'orella a En Tal o a En Tal altre, sinó el que es diu públicament al país.

Si acceptem l'"empassa-te-la" de la paròdia referendària, ¿qui garanteix als espanyols que les eleccions no seran un altre tràmit, una altra paròdia? I així esdevindríem cornuts en el referèndum i hauríem de pagar el beure en les eleccions.

EN POLÍTICA VALEN ELS FETS

Ens demanen que creguem a ulls clucs les prometences democràtiques del govern. Ens sap greu, però no podem pas creure a ulls clucs. Jo no nego que, entre els actuals governants i llurs col.laboradors, alguns vulguin de veritat un canvi. Però això no és prou per donar un vot en blanc al govern. En política no valen les intencions i els xiuxiueigs; valen els fets.

Si el govern hagués restablert les llibertats per a tothom,si tots haguéssim pogut actuar lliurement, sense cap altre entrebanc que el respecte civil envers els altres, pensin com pensin, els comunistes, i crec que el conjunt de l'oposició democràtica, haguéssim pogut votar *sí* en el referèndum.

Perquè en tal cas, independentment de l'antidemocratisme del mètode que s'ha fet servir per elaborar i aprovar la reforma, i del contingut d'aquesta, la promulgació de llibertats polítiques hauria donat garanties que les eleccions serien envoltades d'un mínim de llibertats i que les properes Cambres reflectirien, amb més o menys imperfeccions, la voluntat popular, i donarien, per conseqüent, la possibilitat d'aprovar una Constitució que, tot i que no fos modèlica, servís perquè tots juguéssim.

Però ni hi ha hagut llibertats, ni negociació amb l'oposició, ni existeix cap certesa que n'hi haurà per a les eleccions.

Al contrari, es continua afirmant públicament -ho ha dit sense embuts el ministre de la Governació i ningú no l'ha desmentit- que hi ha tres categories de partits: els legals, tots de signe franquista; els il.legals, legalitzables -si s'avenen a passar per l'a dreçador- i els il.legals no legalitzables.

LA LLIBERTAT ÉS INDIVISIBLE

Tanmateix, la llibertat és indivisible. O n'hi ha per a tothom, o no és pas llibertat.Perquè fins i tot aquells als quals hom l'atorga -insisteixo en el terme *atorgar*- no la poden exercir plenament si, al seu costat, resten a la clandestinitat partits amb un pes real en el país.

Aquest és el cas del Partit Comunista, que m'honora amb el seu carnet i amb el càrrec de Secretari General. Hom continua afirmant que no participarem a les eleccions o que, a tot estirar, ens deixaran treure el nas lleument i vergonyantment a través d'algun camuflatge que, des d'ara, rebutgem d'una manera terminant.

Com rebutgem amb energia l'afirmació que, a l'estranger, es fa públicament i aquí es xiuxiueja, que és l'Exèrcit que s'oposa a la nostra legalització.Ho rebutgem perque és massa còmode carregar sobre les amples espatlles de les Forces Armades una responsabilitat que cor respon exclusivament als dirigents polítics i a les institucions, i que aquests han d'assumir plenament. I perquè fan un mal servei a Espanya i a les seves Forces Armades, ja que presenten aquestes, quan s'estan inhibint de la participació política, com a una institució pretoriana.

Hom addueix també que el Codi Penal ens prohibeix. Jo no dubto pas que aqueixa fos la intenció d'alguns dels qui votaren les modificacions de l'article 172. Però, si més no, ho van fer tan barroerament que, segons la lletra del que es va aprovar, resten fora de la llei els partits afiliats a una Internacional o els que propugnen un sistema totalitari. A Espanya estan afiliats a una Internacional els demòcrata-cristians, els liberals i els socialistes. El Partit Comunista no pertany a cap Internacional i, de més a més, ha condemnat qualsevol intent de reconstruir-la, obertament o tàcitament, i ha proclamat la seva independència. I, en aquest país, els que han practicat un règim totalitari i, en el fons, aspiren a continuar-lo, són precisament els partits ja legalitzats, els que usen encara el monopoli de la televisió.

Amb aqueixa llei, aplicada al peu de la lletra, nosaltres podríem ser legalitzats demà mateix, si no fos que hi ha un precepte tan inacceptable per a nosaltres com per a qualsevol partit democràtic, fins i tot el més tebi, que obliga a prometre acatament a les lleis franquistes.

LA CRISI ECONÒMICA

Aquestes són, exposades molt succintament, les raons de la nostra abstenció. No vull acabar aquestes paraules preliminars sense plantejar un problema, molt més seriós en un termini no massa llarg que el de les eleccions i el referèndum: la crisi econòmica, greu avui, més greu dins d'algunes setmanes quan torni a pujar el preu dels crus.

Pel que fa a això, vull afirmar que si hom condemna el Partit Comunista i altres grups polítics d'esquerra al paper d'una *oposició extraparlamentària*, no hi haurà cap possibilitat d'establir un consens polític nacional per afrontar les conseqüències de l'esmentada crisi. La classe obrera, la intel.lectualitat avançada, es consideraran mar-

(passa a la pàgina següent)

AMB EL CONGRÉS

El dia 8, a Montjuïc, al Palau de Congressos, dues mil persones assistien al rellançament i programació de l'etapa final del Congrés de Cultura Catalana. Després d'uns mesos, en els quals semblava com si el Congrés hagués quedat ofegat per la dinàmica de la lluita més estrictament política, l'acte de Montjuïc servia per clarificar objectius: per impulsar, altre cop, aquest desvetllament general que el Congrés volia ser. Més enllà de les instàncies polítiques unitàries, el Congrés pot esdevenir un nou marc d'enquadrament i de manifestació populars.

A més del treball dels àmbits, compten,a hores d'ara, les campanyes: per la salvaguarda del territori, per l'ús oficial del català, pel català al carrer, per la revitalització del folklore... i restabliment de les institucions catalanes, tot i que sembli, aquesta, una campanya d'amagatotis.

Cal que el Congrés sàpiga mobilitzar el nostre poble pel rescat d'una cultura, d'unes formes de vida, d'un territori, d'unes institucions, i d'una llengua que ens han estat arrabassades amb el franquisme... Cal, més encara que, en el marc democràtic del Congrés, sigui possible de plantejar el debat entre les diverses comunitats culturals i lingüístiques que conviuen a Catalunya.

CATALUNYA i LA REFORMA

(Foto d'arxiu)

Cal reconèixer que el segon govern de la Monarquia ha afrontat amb un estil nou el "problema català". Ja no con testa amb promeses de "regionalización" als anhels d'autonomia expressats pels pobles de les nacionalitats. Ha iniciat una nova política que convé analitzar.

I no tant per l'estreta significació que tenen algunes mesures demagògiques, adoptades amb la intenció evident de cercar vots per al referèndum,com és el reconeixement de l'Institut d'Estudis Catalans, o la promesa de la cooficialitat per al Principat, com per tota l'orientació que presideix les maniobres del poder en l'establiment dels contactes per separat amb algunes forces polítiques catalanes,amb exclusió del PSUC.

L'objectiu últim del reformisme no és pas el de facilitar el restabliment dels principis i institucions configurats en l'Estatut d'Autonomia que el poble de Catalunya aprovà massivament l'any 1932. Tampoc ha dit que ho fos, però convé precisar-ho, ja que alguns polítics catalans, defensors aferrisats fins fa poc dels drets de Catalunya, manifesten ara, curiosament, una estranya confiança sobre les intencions reformistes en relació amb la qüestió catalana.

Els comunistes estem per la negociació. Estem per la consecució de la democràcia a tot l'Estat, perquè considerem que no pot haver-hi llibertats a la Plaça de Sant Jaume mentre la llibertat estigui retallada per a altres pobles i regions de l'Estat. Aquesta ha estat la preocupació que ens fa prestar suport, amb totes les nostres forces, a les negociacions que ha de dur a terme la "comissió dels 9", que es constituí recentment amb la participació de Jordi Pujol com a representant de Catalunya.

Ara bé, hem estat i estarem contra l'afllacionisme. Contra els qui volen utilitzar altra vegada la institució de la Generalitat i la persona d'en Josep Tarradellas per establir un pont directe amb el poder, per damunt de la decisió presa per onze partits polítics catalans que decidiren donar suport a la "comissió dels 9" i que elegiren en Jordi Pujol.

Per tot això és més important encara abonar la "comissió dels 9".Es fonamental que l'Assemblea de Catalunya, que ha estat i és l'organisme unitari que expressa amb més fermesa les aspiracions democràtiques i nacionals de Catalunya, ratifiqui les negociacions en curs i assumeixi un paper motor en la negociació i en la necessària mobilització de masses per aconseguir l'Amnistia total, les llibertats per a tots i l'Estatut d'Autonomia per a Catalunya.Tres condicions bàsiques per a la democràcia que seran el resultat d'uns pactes si els catalans que seuen a la taula de negociacions parlen en nom d'un poble en lluita.I aquesta lluita li correspon encapçalar-la a l'Assemblea de Catalunya.

A.C.

(ve de la pàgina anterior)

LA RODA DE PREMSA DE SANTIAGO CARRILLO

ELECCIONS AMB LLIBERTAT

ginades de la comunitat nacional i actuaran en conseqüència. No és una amenaça, és una deducció lògica.

Que els qui tenen responsabilitats per la sort d'aquest país ho pensin serenament. Tan serenament com procedim nosaltres que, de la mateixa manera que en el Ple de Roma, afrontant riscs, vam sortir a la claror per demostrar la nostra voluntat de participar en la democràcia, la primera quinzena de gener farem públiques les candidatures que el Partit Comunista presenta en totes les províncies, tant al Congrés com al Senat, i haurem designat els quinze mil -crec que és aquesta la xifra- intervention tors del Partit a les meses electorals.

Amb això, si es comet la insensatesa de col.locar-nos en la situació d'una oposició extraparlamentària, paper en el qual actuaríem amb totes les conseqüències, el poble espanyol, els treballadors, les forces de la cultura, els empresaris i també l'opinió pública internacional constataran que la responsabilitat no recau sobre el Partit Comunista.

Al contrari, el nostre sentit de la responsabilitat ens mena -i ho anuncio per primer cop- a dir, a través de vostès, als Partits Comunistes que ocupen el poder als països de l'Est d'Europa i també als nostres amics mexicans que, a partir d'aquest moment, el Partit Comunista d'Espanya retira la seva oposició a l'establiment de relacions diplomàtiques entre els esmentats països i el nostre. Amb això refermem la nostra confiança en el fet que, malgrat els obstacles que encara s'oposen al respecte pleno dels drets humans i a les llibertats, situació de la qual som les primeres víctimes, el poble espanyol aconseguirà conquerir la democràcia. Alhora, estimem que l'establiment de relacions plenes entre els països ja esmentats i Espanya pot contribuir a impulsar les relacions comercials i a facilitar la superació de les greus dificultats que confronta i confrontarà el nostre país en el terreny de l'economia.

En procedir d'aquesta manera,el Partit Comunista ofereix novament una penyora de la seva voluntat de realitzar una política constructiva en allò que hauria de ser el començament d'una nova etapa de convivència i reconciliació en la vida nacional.

DE VIOLA A SOCIAS

NOU ROSTRE DEL REFORMISME

Socias Humbert ha estat un bon funcionari franquista, adscrit molts anys al servei del sindicalisme vertical, tan odiat pels treballadors de Catalunya. Malgrat una certa capacitat de diàleg, que l'ha portat a escoltar sense intermediaris molts dels dirigents obrers de Catalunya (sobretot de Terrassa, Cornellà i Barcelona), Socias és un addicte del sistema, que ara substitueix, per designació, un dels personatges més sinistres i més ferotgement antidemocràtics de la política a nivell de l'Estat: en Viola Sauret, nom que fa tremolar, encara, molts dels expoliats tant de terres de LLeida com de l'Entitat Municipal Metropolitana, desaparegut momentàniament d'escena després d'haver aprovat el Pla Comarcal i gràcies a l'enorme pressió dels veïns.

Però el substitut d'en Viola, Socias Humbert, tampoc no ha estat elegit: sense legitimitat democràtica, la gestió pública eficaç i justa constitueix un somni utòpic. Es per això que cal seguir reclamant llibertat, democràcia i autonomia per aconseguir que els alcaldes siguin elegits lliurement pel poble, que la gestió política i administrativa sigui assumida per la totalitat de la població. Tal com diu el Manifest d'Associacions de Veïns de Barcelona, "Salvem Barcelona per a la democràcia": "Es arribada l'hora que els afers ciutadans, l'urbanisme, la planificació i la gestió territorials passin a mans del poble i això només serà possible quan li sigui retornada la sobirania, és a dir, en l'exercici de la democràcia que suposa l'amnistia total, la llibertat de partits polítics sense exclusions i el reconeixement de les institucions autonòmiques pròpies."

Això ho haurà de tenir present el nou alcalde, si no vol limitar-se a ser part d'una operació propagandística, destinada a presentar, abans del referèndum, un rostre més "amable" del reformisme. El primer eslògan en el qual queda implicat el seu nom ja revela moltes coses: "Socias, volem guarderies". Més encara, importa molt que el nou alcalde sigui respectuós amb els barcelonins -els de la ciutat estricta i els de l'Entitat Municipal Metropolitana, que en patim els dèficits- i que aprengui la lliçó del poble de Barcelona, disposat a mobilitzar-se, ("Salvem Barcelona per a la democràcia!"):

-per la recuperació de la nostra comarca.

-per deturar la corrupció.

-per uns ajuntaments democràtics.

-per la reposició de les institucions i principis de l'Estatut d'Autonomia de 1932, com a punt de partida per l'exercici del dret d'autodeterminació.

IGNASI RIERA

PER RESOLDRE LA CRISI ECONÒMICA

CAL LA DEMOCRÀCIA

La situació econòmica continua essent molt greu. La inflació "oficial" ha assolit, en els deu primers mesos d'aquest any, la cota del 16,6%, percentatge que ja ens augura que cap a finals d'any superarem el 20%, el doble del promig dels països de l'OCDE. Només durant el passat mes d'octubre, el cost de la vida ha augmentat en un 1,36%, malgrat que les darreres mesures del govern Suàrez, del 12 d'octubre, textualment deien: *"Hasta dicha fecha* -fins el 30 de novembre de 1976- *no se acordará por el Gobierno ningún aumento de precios"*. Però això no ens pot sorprendre. En el seu temps vàrem denunciar la falsedat del que s'ha anomenat "Plan Suárez", les conseqüències del qual les tenim aquí.

EL "PLAN SUÁREZ"...

● *L'atur* s'estén com una taca d'oli. Es calcula que cada mes uns 10.000 nous treballadors engrandeixen les llistes de parats. Les previsions, a més a més, són fosques, fins i tot les oficials. Pel que fa al subsidi d'atur, no cal dir que resulta totalment insuficient, en especial pel seu abast: només un de cada quatre treballadors sense feina el rep.

● *Les inversions* es retrauen i, segons el Ministeri d'Indústria, es preveu una nova caiguda. La producció se'n ressent amb baixos nivells d'activitat. Naturalment, l'atur augmenta. La irracionalitat d'aquest sistema no pot ésser més gran: hi ha parats, els nivells de producció són baixos, les necessitats socials grans, i els diners no apareixen, o bé desapareixen... cap a Suïssa.

D'aquest procés de deteriorament, *el camp* no se n'escapa. La situació del camp cada cop és més problemàtica, la qual cosa incideix en la degradació de la vida al camp i en l'encariment dels aliments a la ciutat.

● *El dèficit amb l'exterior* és una de les hipoteques de l'economia espanyola, dèficit que no deixa de créixer i que, com més s'agreugi, més cares ens farà pagar, a tot el poble, les conseqüències de la política econòmica adoptada,

ROCA, EL PORT, SEAT, BANCA, HISPANO

Cada cop la ruptura -no pas reforma- de les estructures sindicals heretades del franquisme, la implantació de vies de negociació i de diàleg, esdevé més necessària. Conflictes com el de ROCA, de Gavà, amb les seves llargues durades, reclamen l'existència del sindicat obrer en plena legalitat i normalitat democràtica. Tal com ho veiem, Comissions Obreres, juntament amb les altres centrals sindicals, haurien de fer un esforç per traduir aquests conflictes en victòries o, si més no, per trobar una sortida amb tan poques baixes com

MOBILIT

sigui possible. L'extensió de les lluites per solidaritat ha de ser, evidentment, una d'aquestes sortides. Però si les condicions no ho permeten, cal anar a una negociació que faci possible recuperar la iniciativa, no entre una petita avantguarda organitzada, sinó davant de les masses de treballadors que, avui més que mai, volen trobar en els

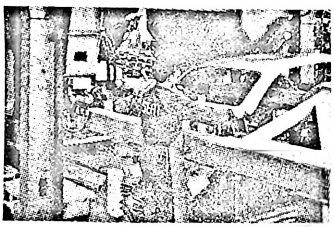

els anys 37 de franquisme, en especial, però no només, els anys d'autarquia.

...NO POT REDREÇAR L'ECONOMIA

Al capdavall, tot s'agreuja a nivells que fa temps que són alarmants. El mateix Ministeri d'Indústria no amaga que *"la esperada reactivación está aún lejana y el proceso de deterioración no se ha detenido"*. El "Plan Suárez" no pot vantar-se, doncs, de redreçar l'economia. De fet, ni s'ho ha proposat fermament ni pot fer-ho.

● En primer lloc, no s'ho ha proposat perquè amb les darreres mesures econòmiques no fa front als problemes de la greu situació econòmica; tot al contrari, amb mitjans repressius com l'intent de la congelació de convenis i, per tant, de qualsevol millora per als treballadors, com amb l'amenaça de congelar sous i la realitat de donar facilitats a l'empresari per acomiadar, etc., el govern pretén atacar el puntal de la ruptura: les mobilitzacions de la classe obrera.

● En segon lloc, el govern actual no pot redreçar l'economia ja que, com s'ha reconegut àmpliament, la crisi actual és la crisi del model de creixement espanyol dels anys seixanta, si bé agreujada per la situació política espanyola actual i per la crisi mundial. I aquest model econòmic que està en crisi, el dels darrers anys del franquisme, no és altre que el que estan defensant a tort i a dret les forces de la reforma. La provinença de la gran banca dels membres del govern, els lli-

OLIVETTI, PEGASO...

seus dirigents sindicals alternatives, lluny de l'aventurisme irresponsable.

IMPORTANTS CONVENIS...

Els convenis que hom intenta negociar aquests dies són molt importants: Seat, Pegaso, Siemens, Transports de Barcelona, Hispano Olivetti, Banca, Assegurances, el Metall de Lleida i d'Igualada, Química del Baix Llobregat, etc. Fins a tres-cents convenis només a la "província" de Barcelona, d'ara a fi d'any. I per primera vegada, de forma

ZACIONS OBRERES

oficial, l'OSE ha permès que assessors elegits lliurement pels treballadors participessin en els convenis. Saben que la situació és prou difícil com per cedir el seu lloc. Tots aquests convenis han començat sota el signe de la intransigència patronal, tant en els seus aspectes econòmics i d'horari de treball, com en aquells punts que fan referència a l'amnistia laboral i a qüestions sindicals i polítiques. Però, al capdavall, qui farà possible la negociació no seran ni les comissions deliberadores democràticament elegides ni els assessors -tot i que aquelles i aquests són molt importants-, sinó la capacitat de resposta i de mobilització obrera a les fàbriques, als rams, a les localitats.

... I MOBILITZACIONS OBRERES

Mobilització obrera que s'està plantejant de molt diverses formes a cada un dels convenis, en funció de la correlació de forces que hi hagi. I així, a Seat, Pegaso, Siemens, Hispano Olivetti, a Banca i al metall de Lleida, vagues parcials presten suport a la postura dels negociadors. Al ram d'Assegurances s'han fet, a més a més, manifestacions pel centre de Barcelona. El metall d'Igualada, en canvi, ha iniciat la seva lluita amb baix rendiment, boicot a les hores extres, silencis als llocs de treball i amb una manifestació de mil cinc-centes persones que, davant de l'Ajuntament, van exigir al batlle una presa de posició per tal de facilitar les negociacions, que la dura negativa dels empresaris havia fet inviables.

LA LLUITA DELS TREBALLADORS DEL PORT

On el conveni ha tingut resultats imprevistos ha estat al Port de Barcelona. Prenent com a pretext la vaga del dia 12, decidida lliurement per tots els estibadors en assemblea, la patronal del port -comandada per bunquerians de soca-rel- obre expedient per despatxar set càrrecs sindicals, entre ells Ramon Serrano, home de Comissions Obreres i president de l'Agrupació Sindical de Treballadors del Port de Barcelona, en un clar intent de treure's de sobre uns bons lluitadors i dirigents sindicals per tal de frenar els plantejaments dels obrers en el conveni. Però el tret els ha sortit per la culata, ja que, en un exemple d'unitat i solidaritat, tots els mil vuit-cents estibadors van deixar de treballar des del dia 1 d'aquest mes, per exigir la readmissió dels despatxats. L'ajut solidari dels portuaris de Catalunya, de la resta de l'Estat i de tot Europa, són fites importants aconseguides que cal refermar i estendre.

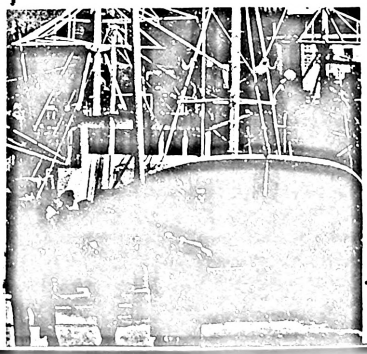

EL CONVENI DE BANCA

I ara els treballadors de la banca reclamen també el seu conveni: volen la seva plataforma reivindicativa -no pas la que s'ha inventat el sindicat oficial- i que la defensin els seus companys de la Comissió Gestora, elegits directament per ells en assemblea -no pas els titelles de la UTT Nacional de Banca. La lluita dels treballadors de la banca ja ve de temps, i sempre han demostrat la seva gran capacitat de mobilització i d'organització. Aquesta vegada, la seva plataforma reivindicativa i l'exigència que es consideri com a representant vàlid la Comissió Gestora són de signe clarament rupturista.

En un moment polític de tanta complexitat com ho és l'actual, la classe obrera està demostrant que hi té molt a dir. Una lectura dels diaris d'aquests dies, malgrat la insuficiència d'espai que hi dediquen, ens mostra les lluites importants que arreu de l'Estat s'esdevenen. Cinquanta mil metal.lúrgics a Guipúscoa, deu mil paletes a Navarra, els ensenyants, els funcionaris, etc., són notícies que només fa un any i mig eren capçaleres de diaris, i avui les trobem amagades al racó d'una sisena plana. Però al carrer, és més difícil d'escamotejar la presència de la classe obrera, que demana millors salaris i millors condicions de vida, però que també demana l'amnistia total, el dret de vaga, de reunió i de manifestació, les llibertats, l'estatut d'Autonomia, la democràcia, com a pas imprescindible cap al socialisme.

L'AFILIACIÓ A LA CONFEDERACIÓ SINDICAL DE CCOO

Al caliu de totes aquestes lluites, el procés d'afiliació a la Confederació Sindical de les Comissions Obreres s'intensifica. La xifra de cent mil afiliats potser aviat esdevindrà petita si l'esforç organitzatiu en aquest sentit troba el suport decidit de tots els treballadors comunistes i de qualsevol filiació política que veuen avui les Comissions Obreres com la força sindical dirigent de la classe obrera. Una massiva afiliació, una forta organització, només s'aconseguirà al voltant de les lluites i, alhora, serà la millor garantia d'èxit per a l'extensió i encoratjament de futures lluites.

ANTONI FERRER

gams que hi tenen, els seus pactes amb l'immobilisme, hipotequen el gabinet Suárez. La democràcia, i la democràcia econòmica, només la podem tenir amb l'esforç dels democrates.

CAL UN CANVI DEL MODEL ECONÒMIC I AIXÒ EXIGEIX UN CANVI POLÍTIC

No són reformes econòmiques el que cal; és un canvi del model econòmic, ja que tot ell està en crisi: l'explotació intensiva i abusiva dels treballadors, amb la imposició de ritmes de treball draconians, el consumisme absurd i dilapidant, l'especulació del sòl i de l'habitatge, els elevadíssims i incontrolats beneficis empresarials, la forta concentració del poder en pocs monopolis, en detriment àdhuc de la petita empresa, la destrucció sistemàtica del medi ambient, etc. Crisi general, sota la qual s'endevina un canvi en la correlació de forces: les classes populars, amb la classe obrera al capdavant, se saben armades de força per a no ésser simples receptores. ¿Què és, si no, tot aquest torrent de protestes populars?

Evidentment, els monopolis i el govern ho saben, tot això, com saben que darrera de les paraules reforma i ruptura està en joc el que, a Catalunya, hem recollit sota l'eslògan de "llibertat, amnistia i estatut d'autonomia". Aquestes són les tres condicions mínimes que en la situació actual, i en cop assolides, assentaran les bases per a l'endegament econòmic del nostre país.

R.A.

EL MOVIMENT POPULAR ALS BARRIS DE BARCELONA

DUES NOTES

1 LA VITALITAT DEL MOVIMENT POPULAR

Cal reconèixer que, malgrat els problemes presents en moltes Associacions de Veïns (funcionament avantguardista, insuficient arrelament al barri, etc.) el moviment popular està demostrant avui una considerable vitalitat política i social.

La campanya *Salvem Barcelona* que va llançar la Federació d'Associacions de Veïns, dins el marc de la campanya Salvem Catalunya per a la democràcia, de l'Assemblea de Catalunya, s'ha concretat en els diferents barris i carrers (Gràcia, Sants, carrers València i Equador, recuperació de terrenys de la Renfe al Camp de l'Arpa-Clot, etc.). La denúncia de les situacions més intolerables; la lluita pel sòl recuperable per a equipaments; per la defensa de carrers i edificis; la vigilància sobre totes les llicències d'edificació, actuacions urbanístiques i partides extraordinàries de l'Ajuntament, etc., han convertit moltes Associacions de Veïns avui en organismes representatius i en instruments de control sobre una Administració en crisi capaç dels pitjors i darrers actes de pillatge però també feble davant la pressió ciutadana. L'execució del *Pla Comarcal* a cada barri també dóna ocasió a una lluita parcel.la a parcel.la en la defensa de l'interès públic i col.lectiu contra les actuacions especulatives.

Els barris de Barcelona estan retrobant un nivell de vida col.lectiva que no s'havia conegut sota el franquisme. Les *festes populars* (com les recents de Sarrià i Sagrera) que han reunit milers de persones, han estat una demostració de l'anhel dels ciutadans per a establir lligams solidaris i de recuperació del barri com a marc de la vida social. El *Congrés de Cultura Catalana* facilita una àmplia coordinació d'Entitats (a Sants, Guinardó, Poble Nou, etc.). L'exemple de Sant Andreu, que ha recuperat de nou el nom del carrer Ignasi Iglésies, indica un camí a seguir per tal de recuperar la nostra història i identitat.

Però és sobretot respecte les qüestions polítiques avui en primer pla que, als barris, es dóna resposta a la voluntat del Govern reformista de voler reduir la participació activa del poble a la seva mínima expressió. Les assemblees i debats que han tingut lloc per a tractar el tema del *Referèndum* a molts barris, i molts més que han estat prohibits, i la voluntat majoritària d'abstenció que s'hi han manifestat, han per mès de fer de les associacions de veïns un mitjà d'expressió cívico-política dels ciutadans. La campanya per l'Amnistia total, *"Per Nadal tots a casa"* deu molt a la iniciativa de les associacions de veïns que s'esforcen perquè la manifestació del 19 de desembre sigui un èxit de tota la ciutat.

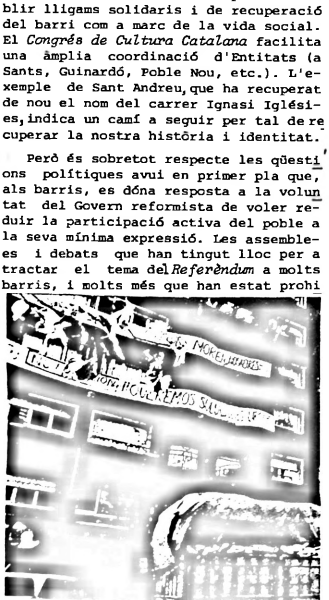

2 LES ASSOCIACIONS DE VEINS A L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

La importància de la propera Permanent de l'Assemblea de Catalunya ens obliga a tots a assegurar la més àmplia presència i representativitat dels moviments i entitats que vulguin anar-hi.

Les Associacions de Veïns i entitats ciutadanes tenen una representativitat social molt superior a grups i fins i tot respecte algunes "assemblees" però en canvi no juguen a l'Assemblea de Catalunya el paper protagonista que els correspondria. L'Assemblea que necessitem avui necessita d'aquest protagonisme i d'aquesta representativitat.

La concreció de la democràcia, la conquesta de les llibertats en l'actual procés de canvi polític exigeix de saber combinar la mobilització de masses amb la negociació. Cal fer que la lluita popular obligui a posar sobre la taula de negociació els irrenunciables punts de l'Assemblea de Catalunya.

A la Permanent del dia 19, les Associacions i Entitats poden portar-hi alhora un capital polític i social democràtic que han de fer que pesin tant en la pròpia Assemblea com en el marc de la negociació política. La seva representativitat i la seva mateixa experiència pràctica fan que les Associacions de Veïns, responsables davant els ciutadans, sàpiguen evitar els salts en el buit, en què poden caure grups minoritaris. Per altra banda avui les Associacions necessiten més que mai un instrument unitari com l'Assemblea de Catalunya que permeti la conquesta efectiva de les llibertats enfront dels projectes reformistes desmobilitzadors.

JORDI BORJA

TRIBUNA DEL PARTIT

CONSTRUÏM EL SINDICAT, ARA MATEIX!

No crec que calgui insistir gaire, a aquestes alçades, en els canvis operats en la conjuntura sindical des de fa uns mesos ençà: la descomposició de l'OSE (amb el risc cada cop més imminent d'un"buit sindical"), la negativa de la majoria de centrals sindicals a la perspectiva unitària que plantejaven les CC.OO. i el criteri d'aquestes organitzacions de posar en primer pla la seva pròpia consolidació organitzativa, l'escissió de la tendència PTE-ORT al si de CC.OO. després del desconcert creat pels seus sindicats d'empresa o gremi, i la mateixa aparició d'organitzacions sindicals impulsades pels vertiglistes (ASO, CSO) amb el suport de tot l'aparell de l'OSE, augmentant el confusionisme general. Tots aquests elements, com és prou conegut, han alterat els pressupòsits de CC.OO. sobre el Congrés Sindical Constituent i la seva perspectiva unitària, i han forçat les CC.OO. a constituir-se ràpidament en Confederació Sindical.

UNA GRAN CONFEDERACIÓ DE CCOO, GARANTIA DE LA UNITAT SINDICAL ORGÀNICA

En aquest context, apareixen encara posicions que insisteixen en la necessitat d'impulsar moviments sindicals unitaris (tot contraposant-ho, de fet, al procés organitzatiu que segueixen les CC.OO). I és ben cert que cal impulsar moviments unitaris. Les CC.OO. ho assenyalen amb encert en els primers esborranys sobre els criteris d'afiliació: el militant de CC.OO. es compromet a impulsar moviments sindicals unitaris arreu on pugui (empresa, ram, etc.). Però en l'actual conjuntura polític-sindical, dir *només això* és errat i irresponsable Tot seguit cal afegir, avui, que *no n'hi ha prou d'impulsar moviments sindicals unitaris, sinó que cal crear paral.lelament (i avui amb una gran urgència) organització sindical, estructures organitzatives.* En un moment de buit sindical com l'actual, de reforçament de tendències a la lluita del moviment obrer aquests darrers anys, cal insistir que l'única garantia per una *unitat sindical orgànica futura és la força d'una gran Confederació Sindical de CC.OO.* que, estimulant el procés unitari a la base i a tots nivells, forci les organitzacions reticents a la unitat. No entendre això és un triomfalisme irresponsable o una perillosa ingenuïtat.

IMPULSAR L'ESTIL DE LLUITA QUE EL MOVIMENT OBRER HA FORJAT SOTA LA DICTADURA

Però això no és tot. En aquests moments comencen a introduir-se idees i tendències sindicals (que pretenen aparèixer com obreres i de classe) que tendeixen a combatre l'estil i la pràctica sindical de classe que el moviment

(passa a la pàgina següent)

TRIBUNA DEL PARTIT

CONSTRUÏM EL SINDICAT, ARA MATEIX!

(ve de la pàgina anterior)

obrer ha imposat en tots aquests anys de lluita antifeixista. Així, observem com certs sectors comencen d'atacar la pràctica assembleària del moviment obrer, titllant-la d'antidemocràtica o de favorable a la manipulació, o ataquen la proposta de negociació en la lluita amb representants directament elegits pels treballadors, oposant-hi com alternativa una representació paritària d'organitzacions sindicals, o atacant la no-distinció que el moviment obrer antifranquista sempre ha plantejat entre afiliats i no-afiliats a centrals sindicals, proposant a canvi un sindicalisme d'afiliació estricta, etc. Això que avui és embrionari pot donar llocs, demà, a tendències més o menys poderoses de signe conservador -i fins i tot conciliador- al si del moviment sindical. Així, apareix amb claredat com *la construcció i el reforçament del sindicat de CC.OO. (de la C.S.C.O.) és també l'única manera de salvar, conservar i continuar desenvolupant tot el patrimoni i l'estil de lluita que el moviment obrer ha forjat tots aquests anys lluitant sota la dictadura*. Un estil sindical que expressava i expressa una consciència de classe enorme i una anticipació lúcida de molts problemes que té plantejats el sindicalisme europeu "tradicional". Només les CC.OO. recullen i miren d'impulsar aquesta manera de fer sindicalisme.

CONSTRUIR EL SINDICAT DE CCOO, UNA TASCA URGENT

Per totes aquestes raons, considero que la primera tasca de tot sindicalista conseqüent, i molt més de tot comunista, a l'hora actual és treballar per la construcció i el reforçament del sindicat de CC.OO. i per la difusió de la seva *alternativa sindical*. Fins i tot en aquells sectors específics (per exemple, el Sindicat Lliure de la Marina Mercant) on es mira de desenvolupar estructures sindicals unitàries, és fonamental que hi hagi militants adherits a les CC.OO. i a la seva alternativa, per difondre a l'interior d'aquests sindicats unitaris els criteris i les formes de treball de les CC.OO.. D'aquesta forma s'evitarà, a més, el risc, que cal no subestimar, d'evolució gremialista i corporativista de certs sindicats unitaris de sectors específics, alhora que podrà transmetre's tota l'experiència de la lluita del moviment obrer els darrers vint anys. Que quedi clar que això no invalida la iniciativa, que em sembla encertada, d'impulsar a l'ensenyament, a l'Administració Pública o a la sanitat (i a d'altres sectors específics on sigui possible) estructures sindicals unitàries, que haurien de mantenir relacions estables amb les diverses centrals sindicals democràtiques i molt especialment amb les CC.OO. L'alternativa de *doble afiliació* per als militants de CC.OO. en aquests sectors, penso que pot ser una solució eficaç.

INICIATIVES PER A CONSOLIDAR EL SINDICAT DE CCOO

Totes aquestes consideracions ens han de dur a posar en marxa tota una sèrie *d'iniciatives* en la línia de consolidació de CC.OO. com a sindicat de nou tipus:

-Cal obrir un procés *d'afiliació massiva* al sindicat de C.O., afiliació no entesa de forma sectària, sinó com a procés de mobilització de masses, de realització d'àmplies assemblees, de debat obert sobre tots els aspectes de l'alternativa sindical que proposa Comissions.

-Cal crear, alhora, *estructures dirigents de CC.OO.* a tots els rams i localitats, amb capacitat de decisió i direcció reals, amb una divisió de responsabilitats operativa (organització, propaganda, formació, finances, etc.), elegides a partir de les assemblees de CC.OO. a cada lloc, tot instituint, junt amb això, la pràctica de les *assemblees periòdiques de CCOO*, amb participació d'afiliats i no afiliats, per a la informació i el debat sindical.

-Juntament amb això, posar en marxa *locals públics* de CCOO a tot arreu, amb equips tècnics (econòmic, jurídic, sindical) d'assessorament eficaços, com a punts de referència de CCOO per als treballadors.

-Avançar, sobretot, decididament, cap a l'aprofundiment de la línia sindical de CCOO i crear una autèntica *alternativa sindical* per a tots els treballadors manuals i intel.lectuals de Catalunya. En aquest aspecte és fonamental la discussió massiva desl documents preparatoris del Congrés nacional de CCOO de Catalunya (programa, estatuts, etc.)

Tots els comunistes hem de col.laborar de la forma més decidida i entusiasta a aquesta tasca urgent.

MANUEL LUDEVID

★ vida del partit ★

CADA COP MÉS A LA LLUM

Continuen, arreu de Catalunya, malgrat les prohibicions i els entrebancs de les autoritats, conferències, plens i actes organitzats per les diferents organitzacions del Partit. Recollim, aquesta setmana, els més significatius.

III CONFERÈNCIA UNIVERSITÀRIA

En tancar-se aquesta edició de "Treball" està a punt de celebrar-se, a l'Aula Magna de la Universitat Central, la sessió pública de cloenda de la III Conferència Universitària del PSUC. La Conferència ha aplegat 118 delegats i ha estat presidida pels companys Miquel Núñez, Jordi Solé Tura i Jordi Conill, membres del Comitè Executiu. Han estat discutides i aprovades quatre ponències: política universitària del PSUC els dos darrers anys; anàlisi de la crisi de la Universitat i alternatives; moviment universitari i organització sindical d'estudiants i professors, i reorganització de l'estructura del Partit per tal d'arribar a ser un partit de masses a la Universitat.

Al final de la Conferència ha estat elegida la direcció de la Federació Universitària del PSUC, de la qual ha estat nomenat secretari Carles Gonzàlez

En el curs de la Conferència, els delegats van discutir també un informe sobre la situació política, presentat per Gregori López Raimundo, secretari general del Partit.

EL I PLE COMARCAL DEL BAIX LLOBREGAT

Segons els més antics, hauríem de parlar de II Ple, ja que el primer havia estat celebrat l'any 1937. Cent quaranta-cinc delegats, representants del miler llarg de membres del PSUC del Baix Llobregat, es reuniren la setmana passada durant més de deu hores, per aprovar l'informe polític i elegir el nou comitè comarcal. L'acte fou presidit pels companys de l'Executiu Josep Salas i Joan Ramos, conjuntament amb el secretari general, Gregori López Raimundo.

En les intervencions va sobresortir l'interès per l'estructuració del moviment obrer (un 75 per cent del PSUC a la comarca el componen obrers dels diversos rams), per la campanya davant del referèndum, per la comprensió de la militància de la dona, pel nou impuls que cal donar a l'activitat cultural, per la presència de la comarca a l'Assemblea de Catalunya, per esdevenir un veritable partit de masses... Pel que fa a aquest darrer objectiu, s'imposa

(passa a la pàgina següent)

LA CAMPANYA PER L'ABSTENCIÓ EN EL REFERÈNDUM

EL PSUC, AL CARRER

Raons d'espai ens impedeixen d'acollir a TREBALL les experiències de la gran campanya política per l'abstenció en el referèndum, desenvolupada arreu de Catalunya pel PSUC. Volem, però, assenyalar l'èxit que la campanya està assolint en la seva caracterització de combat per les llibertats i, quant al PSUC, en l'avenç cap a la sortida a la llum. Les iniciatives han estat nombroses i, en certa manera, gairebé totes les organitzacions del partit han fet una experiència de campanya electoral que caldrà retenir: venda massiva de les nostres publicacions, explicació política porta per porta, mítings -autoritzats o no- a locals tancats i al carrer, a fàbriques i barris, "cercaviles" amb manifestacions, etc. Cal destacar l'esperit combatiu de les accions i el ressò que aquestes han tingut entre els diferents sectors del nostre poble. Les fotografies recullen una "emissió lliure de televisió", realitzada per l'organització d'El Carmel, la venda de TREBALL als carrers de Cornellà i una "pintada" a la Sagrera. (Fotos TREBALL)

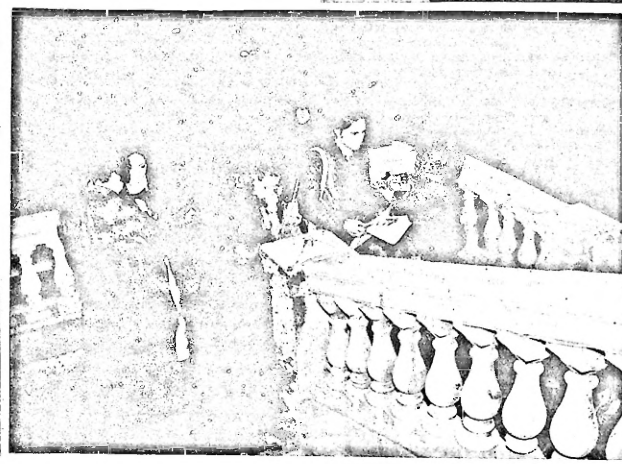

(Ve de la pàg. anterior)

anar cap a l'obertura de locals del nostre partit, un increment de les finances, trobar formes de presència pública més audaces i més habituals, com també la publicació d'una nova revista comarcal que permeti fixar millor les experiències i accelerar els intercanvis.

El nou comitè comarcal, elegit de la forma més democràtica possible en les actuals circumstàncies, representa amb més força el nostre caràcter de partit obrer i de partit polític del Baix Llobregat.

L'acord final del ple fou doble i immediat: lluitar per l'abstenció en el referèndum i empènyer la solidaritat incondicional amb els 4.700 treballadors de l'empresa "Roca".

PRESENTACIÓ DEL PSUC A LA PIRELLI DE CORNELLÀ

Aproximadament quatre-cents treballadors, d'un total de cinc-cents que té la plantilla de "Pirelli Moltex", de Cornellà, varen participar en els actes de presentació del PSUC que se celebraren al menjador de l'empresa, en els torns de matí, tarda i nit.

Després d'explicar als treballadors la situació de semi-clandestinitat en la qual es mou el nostre partit, i el nostre desig de conquerir la legalitat amb actes d'aquesta mena, es va exposar la nostra política d'avenç cap al socialisme en la democràcia, les relacions entre el PSUC i el PCE, com també la importància que té, en aquests moments de canvi democràtic, l'àmplia difusió dels nostres setmanaris "Treball" i "Mundo Obrero". Cal dir que es varen vendre, en el transcurs dels actes, cent-deu exemplars del segon i vint del primer.

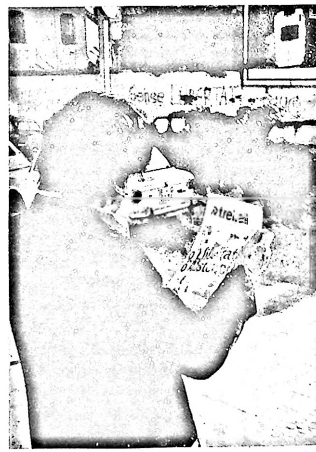

En acabar els actes es va invitar els treballadors reunits a ingressar a les files del Partit. Tretze van demanar l'ingrés al PSUC.

MÍTING A CAN ANGLADA (TERRASSA)

Més d'un miler de persones assistiren dimecres 8, al cine de Can Anglada, a Terrassa, a un acte commemoratiu de XL Aniversari del Partit, convocat clandestinament. Les intervencions principals foren a càrrec de Pere Ardiaca, membre del Comitè Executiu i Magda Segura, membre del Comitè local de Terrassa, que explicaren la posició del PSUC davant del referèndum. Fou projectada pel.lícula del quarantè aniversari i es vengueren llibres, pòsters i diferents materials del Partit. L'acte acabà amb un recital de cançons.

PLE DELS ENSENYANTS.

S'ha celebrat un ple de l'organització d'ensenyants del PSUC amb l'assistència de 130 companys. El ple fou presidit pels companys Miquel Núñez i Joaquim Sempere, membres del Comitè Executiu, i els companys membres del Comitè d'Ensenyants. S'examinaren les lluites dels ensenyants i fou debatuda la seva sindicació, expressant-se majoritàriament el propòsit d'avançar cap a la creació d'un sindicat unitari, convergent, en els seus objectius, amb les Comissions Obreres. El Ple decidí unànimement la territorialització de l'organització d'ensenyants del PSUC.